

Kapitlet
VÄGEN
i
BOKEN OM DEN LEVANDE GUDEN
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Vägen

Alla stora ting fordrar *mod* och *tro!* —

Innan du hängt ”på *korset*” kan du inte ”*uppstå!*”! — —

Innan du tror, kan det ”lysande molnet” inte leda dig genom det ”uttorkade” havet!

Du har mycket att *övervinna* i dig själv, och ännu mer måste du *lära dig* att *övervinna*, om du vill skrida framåt på din väg. . .

Havet skall hota att uppsluka dig och öknen skall inte ge dig någon näring — ändå får du *inte ett ögonblick stanna i tvekan och tvivel* så snart du en gång beträtt denna väg *till dig själv och till din Gud i dig.* —

Hur *svårt* det är kommer du att se först när du är inne på denna väg!

Men var inte rädd!

Du är *inte ensam* på denna väg . . .

Alla de *ledsagar* dig, som *före* dig har vandrat denna väg!

Även de måste en gång gå rakt *igenom* alla faror!

Inte för någon av dem var vägen *lättare* än för dig!

Men nu har de kommit in i det "förlovade landet" . . .

Nu har de nått mödornas *mål*, och från "heliga berg" sänder de dig *hjälp* och *kraft*. — — —

Ifrån *dem*, som likt solar strålar i sin Guds högsta ljus, som *gudalika*, såsom en enhet, *en alla solars sol*, upplyser alla solar och alla världar — ända ned till dem, som i *andlig form* lever här på jorden, och slutligen till dem, som här *ännu bär jordedjurets dräkt* — flyter genom alla vidder en ström av *det substantiella andeljuset* och enar dem som uppfylls av detta ljus till en upphöjd gemensamhet. — —

På denna "himlasteges" *lägsta* trappsteg, som är närmast dig, står *de hjälpare*, som *kan* erbjuda dig sin hand till hjälp, om du *vill* ha deras hjälp . . .

De lämnar *aldrig den ensam*, som strävar att genom fasans natt bana sig väg till det fridfulla, tysta, höga tempel, i vilket *hans Gud kan "födas"* i honom *själv* — *ur ljus till ljus*. —

De sänder *inte alls* sin hjälp *utifrån*, ty *djupt i ditt innersta* är de *förenade* med dig så snart du modigt beträder din väg — samma väg som *var och en*, som funnit *sin Gud*, en gång måst genomvandra, och vilken också de, som nu vill hjälpa dig, en gång måste gå, fastän de genom årtusenden beretts till klaraste andliga uppfattningsförmåga.

Den som *inte tillhör deras krets*, *kan* inte hjälpa dig, även om han skulle kunna verka under över under . . .

Många falska lärare kommer att korsa din väg — ”lärare”, som *själva* är i *starkt behov av undervisning* — och många stolta talare kommer att skryta för dig med sitt ”*vetande*”.

Du kommer att möta många självrättfärdiga ”*heliga*”, som förtärs av *fåfänga* och anser det vara en *ädel gärning* att *vilseleda* andra till sin ”helighet” och självpåtagna ”*värdighet*”.

Underliga ”*präster*” kommer att skrämma dig, ty de bländar den som närmar sig dem genom brokiga, skimrande och hemska tecken, som de själva i sin förvirrnig fäst vid sin ”*trollkappa*” med oäkta guld . . .

Om du bara *en enda gång* gör avkall på försiktigheten, kan du mycket lätt fastna i *många slags dolda snaror*, och ytterst sällan kommer en, som *blivit fångad*, senare oskadd ut ur dessa fågelfångarsnaror . . .

Endast *ständig vaksamhet* kan *skydda* dig mot faran!

Var på din *vakt* gentemot alla dem, som tror sin föregivna "gudsvishet" vara möjlig att lära in och förvärva liksom *kunskap om tingen här på jorden!*

Var på din *vakt* gentemot alla, som vill bedåra ditt sinne med "*undergörande krafter*"!

Det finns också i denna skenbart "upplysta" tid många ting, som kan synas helt "*underbara*", och det finns sannerligen verkligt undergörande krafter djupt förborgade i människan, men — *aldrig kan evighetens ande sätta sig själv i fråga så, att den skulle försöka "bevisa" sig genom "under"* . . .

Om *underbara krafter* verkligen visar sig hos en människa, så är detta bara ett bevis för att dessa krafter *existerar* — men *aldrig* ett bevis för att denna människa är i stånd att "*andas medvetet*" i det andliga och ge ett *tillförlitligt vittnesbörd* om den *sanning*, som är grundad i *verkligheten!* — —

Ett sådant vittnesbörd låter sig bara prövas genom det *insiktens "under"*, som det framkallar *i själen*, och inget får gälla som *sanning* för dig, som inte *finner bekräftelse i ditt allra innersta*, så snart du *uppfyllt den förutsättning*, som *berättigar* dig till att uppnå denna bekräftelse. — —

Var också på din *vakt* mot den dårskap, som tror att det är möjligt att *äta sig till* och *anda sig in* i "högre andlighet" genom *särskild näring* eller något slags *fakirpraxis!*

De, som lyser av det ljus som genomlyser världarna, kommer då sannerligen *aldrig* att tillråda *sådana* medel!

De kommer heller *aldrig* att fordra att du *isolerar* dig från dina *medmänniskor* för att hänge dig åt *hemliga, sinnnesbedårande ceremonier* eller *mysteriösa bruk!*

De kommer aldrig att förläna dig "*hemliga grader*", sällsamma *titlar* eller "*värdigheter*", som blott skulle nära din *fåfänga* och skapa ett *löjligt högmod* inom dig . . .

Blott det, som blivit *verklighet* inom dig, eftersom du själv *utverkat* det, har *betydelse* inför deras ögon och är det som för dem är *avgörande* för din "*grad*"! —

Du kommer inte heller att finna dem *på talartribuner* med skådespelargester och inte *på torgen* inför stora folkmassor. —

De kommer tvärtom bara att ge dig hjälp i ord som du kan *begrunda i stillhet* — oförvillad av försåtliga talarkonster . . .

De kommer att hjälpa dig *genom verkan i det inre* och kommer aldrig att försöka *visa sig!*

Det är *inte nödvändigt* att du *känner igen* dem, om du skulle möta dem!

Det är *inte nödvändigt* att du finner dem *i jordisk klädnad!*

De finner *dig* och kan *hjälpa* dig även om du inte anar vilka hjälparna är!

De verkar sannerligen med *andra* medel än de *fåfänga* då-

rar, som försöker locka sina anhängare med hemlighetsfulla gester och innehållslöst oratoriskt tal. —

De kommer heller *aldrig* att begära eller vänta någon *tribut* för sin undervisning och ledning, och de *skulle hellre dela sin sista slant med dig än ta ett enda öre av dig för hjälpen.*

Vad de har att ge av det *andliga* är *andligt gods*, och ingen av dem, som *kan* ge det, skulle någonsin vilja ta *jordisk valuta* i utbyte mot detta . . .

Bara det "*arbete*" som krävs för att den *jordiska kroppen* skall *hållas vid liv* har rätt att fordra jordiska motvärden.

Den som har ögon att se med och öron att höra med bör akta sig för bedragare och falska ledare!

Det är lätt att känna igen dem!

De av Urljuset Lysande är emellertid *svårare* att finna.

Du kommer knappast att upptäcka dem bland andra människor i jordisk klädnad, och *inga speciella särdrag* förråder dem, ty de älskar att vara *stilla* och *fördolda* . . .

Är de tvungna att leva *i den larmande världen*, så kan de förvisso inte särskiljas från alla andra redliga människor som är *verksamma* där!

Väl den, som litar på dem! — —

Men nu, o sökande, skall vi *tillsammans* gå in i stillheten, och jag skall visa dig "*vägens*" *början!*

Samla dig och lyssna på mig, då du nu säkert är beredd *att med vaket sinne förstå* det som jag vidare har att säga!

Först, o sökande, måste du *glömma* mycket! — —

Man har givit dig *en felaktig föreställning* om "*Gud*" och förkvävde på så sätt med en innehållslös lära det *frö*, ur vilket i din själs djupaste heliga vatten "*lotusblomman*" en gång skulle utvecklas, i vilken *Ljuset* som *evigt* skall upplysa dig kan "*föd*as" . . .

"*Anden som svävade över vattnen*" uppfyller den oändliga rymden, men du kan inte närma dig den *på annat sätt än — i dig själv!* — — —

Blott om anden gestaltar sig *i dig* ur ljus till ljus — såsom *din Gud* — skall du få kännedom om dess stilla verkande. —

De som vill utröna *dess oändlighet* far helt vilse . . .

De är förmättna att tro att de *närmar sig Den*, som *inte ens alla världsrymder kan innesluta*, och anar inte, att de skapat en *vrågbild*, som nu *behärskar dem*. —

Vi vill nu på nytt sänka ned fröet till denna eviga "lotusblomma" i dig . . .

Kanhända — kommer den nu att finna näring i dina krafter! —

När blomman väl är *utvecklad* skall *anden*, som *avlande sig ur sig själv, lever av sig själv*, sänka sig ned i dig och "födas" i dig såsom *din Gud* — — såsom *din i dig levande Gud!* — — —

Dessförinnan vet du inte något om "Gud"!

Tro inte dem, som berättar om *sina drömmars Gud*: — om en Gud som man kan finna i *hetsande extas!* —

Det, som man kan finna på så sätt, är blott den inre världens "*fata morgana!*"

Du känner ännu ej den *rikedom* som din *själs* vidder omfattar! —

Här finns "*krafter*" och "*makter*" som du skulle *tillbedja* liksom profeten framför den brinnande busken, om jag kunde synliggöra dem för dig. — — —

Din själ är *en omätlig ocean*, och ännu har ingen utforskat *dess djup*, inte heller *undren i själskrafternas hav!* — —

Du tänker på din själ som *ett ljust hölje* och tror att det bara är *du själv* som finns i det . . .

Men din själ är *som ett hav av myriader med latent makt uppfyllda havsdroppar* — eller *som ett levande moln, bildat av myriader kraftuppfyllda väsen* — och du skall bli alla dessa väsens *herre och mästare*. — —

När de inte längre ser dig som en *säker härskare* kommer du att bedövas av deras oroande kraft och bli *deras slav*. —

De *måste tjäna dig*, när du har *betvingat* dem — men de kommer ständigt att *göra narr av dig* genom sällsamma gyckelspel, om du *böjer dig för dem* i falsk ödmjukhet.

De behöver *en stark vilja* att *enas* under . . .

Innan du *enat* dem *i en vilja* kommer du aldrig att i din själ finna *den ro*, som allena kan framkalla den heliga "lotusblommans" fulla *blomning*. — —

Innan dess kommer du inte heller att genom din själs krafter få kännedom om det stilla *andliga riket*, som du blott genom dina *i viljan* enade själskrafter kan *urskilja* och *förnimma* — ja, stundom till och med *se* och *höra* — eftersom det lever genom *samma krafter inom dig* som *överallt* . . .

Förr skall du inte heller få *något säkert tecken från den*, som *från det andliga* leder dig — förr inte heller *förnimma* de höga andliga ledarna, de av *Urljuset Lysande* . . .

Eftersträva därför, o sökande, att *framför* allt grundlägga *en fast, klar vilja till dig själv!*

Du måste *bejaka dig själv*, om du i anden vill bli *bejakad genom anden!*

Du finner *dig*, och *i dig* din *Gud*, endast i ditt "*jag*"! — — —

Sträva *full av glädje* och i *lugn och stillhet* efter att *inom dig själv hävda dig i fullkomlig ro*, och vänd bort din blick från alla inre *bilder*, som ditt upprörda, ännu ej enade sinne eventuellt kan visa dig!

Du måste i *glädje* och *full av förtröstan* först helt komma *till dig själv!*

Innan du rundat av dig själv och avgränsat dig åt alla håll — liksom ett hav som begränsat sig själv — liksom ett moln som förtätas — skall du förgäves försöka *behärska* din själ, ty din själs krafter *överlämnar* sig bara till den, som verkli- gen är *värdig* deras vördnad . . .

Men tro inte, att du en gång kan uppnå detta mål, om du ständigt är *overksam* och bara bibehåller ett *yttre lugn!*

Du måste som människa i *yttervärlden*, i vilken du nu en gång blivit född, sträva efter att *verka dag efter dag*, liksom *hela* den yttre naturen ständigt verkar och hela tiden bildar nya former, om du vill lära dig att *stålsätta viljan så*, att din själs krafter kan *lyda den!* — —

Inget ting i yttervärlden är så ringa, att det inte skulle kunna bli din *lärare!*

Ur varje upplevelse kan du hämta *lärdom*, och ingen verksamhet är så föraktlig, att du inte kan *lära* dig något av den! —

Framförallt måste du emellertid lära dig behärska dina flyktiga tankar och få dem att *samla sig i en enda punkt*. — —

Varken öknens ödslighet eller ett liv bland djungelns vilda djur är så gynnsamt för denna verksamhet som det brusande livet i en folkrik stad, där du fullgör de arbetsuppgifter som åligger dig! — — —

När du kan förbli *samlad* även i det värsta oväsen, när du kan *härskas över* dina *tankar* och din *vilja* med absolut säkerhet, när dina *önskningar* kommer och går bara så som du *själv befäller* — börja *först då* det första försöket att *ena din själs krafter!* — —

Du kommer *även då* att finna mycket inom dig som strävar emot . . .

En lång tid kommer du också *förgäves* att använda din nu fasta vilja för att kuva alla de motsträviga krafterna i din själ. —

Varje enskild själskraft vill besitta din vilja helt för sig själv, och ingen låter villigt din vilja bli herre . . .

Du kan förstå detta om du gör klart för dig, att *var och en av dina själskrafter* — som du kanske betraktar såsom samman-

vävda *egenskaper* — är ett *självständigt själsväsen*, begåvat med egen vilja och en strävan att få framträda *helt alena*, även på bekostnad av *alla andra* själskrafter. — — —

Du får aldrig bli *modlös* vid din kanske ofta *fåfänga* kamp för din *egen* viljas herravälde över de *många viljor* som i din själ *blott* vill hävda *sig själva!* —

Du får aldrig *misstro* dig själv! —

Du får aldrig förlora *ditt hjärtas glädje* och *ditt stilla lugn!*
— —

All din kamp är bara ett återkommande *prov* på ditt *tålmod* och den *kraft* hos den egna *viljan* som du har förvärvat . . .

Du skall veta att du på så sätt till slut *säkert* en gång kommer att *segra!*

En dag skall komma, då du uppfylld av lycka kommer att *uppleva segrarens höga glädje!*

Då har "lotusblommans" frö *spirat upp*, och i den heliga tempeldammen, som inget *jordiskt* öga någonsin skådat, kommer din osynlige *ledare* — de gamle kallade honom: din beskyddande "ängel" — att med sitt *andliga öga* se en *knopp* över den orörliga hemlighetsfulla vattenytan . . .

Han kommer i helig glädje att kalla på sina följeslagare, och en skara utvalda väktare kommer från denna dag att hålla vakt vid de heliga vattnen.

Ett under har skett!

Ett under, som *en jordemänniska* har utfört — ty det är lättare att föra en rasande elefant vid ett tunt hampsnöre genom torgets folkträngsel än att *ena de många viljorna hos själskrafterna*, som *bildar* en människas ”själ”, under *denna människas enda vilja!* — — —

Nu måste dagens dämpade ljus med sina milda strålar kringflöda blomknoppen så att den en gång kan spricka ut i *blomningens* fulla, strålande prakt.

Höga hundraåriga träd omger den hemlighetsfulla tempeldammen och skyddar den späda knoppen mot solens brännande strålar, som annars snart skulle förbränna och förinta den skapelse som just tagit form . . .

Höga tempelmurar håller den glödheta ökenvinden borta . . .

Nu, o sökande, börjar *en ny verksamhet* för dig!

Och *denna verksamhet* fordrar också *yttre ro* och *stilla försjunkande*.

Du kan utföra det, som du nu bör göra, *efter* ditt dagliga yrkesarbete, kanske också *ägna de lugna morgontimmarna åt det* . . .

Nu har tiden kommit för dig att lära dig att stilla och försiktigt *fråga inåt* och sedan *lyssna inåt*.

Du kan inte vara stilla nog härvidlag!

Det som *döljer sig i dig* och snart skall *uppenbara* sig finner du ej *vid en högljudd tankeverksamhet*. — —

Det är i ditt hjärtas mitt, men du uppfattar ännu inte vad det säger, ty dess röst är svag som fjärran fågelsång . . .

Skräm inte bort dessa ord!

Ge akt på det svagaste ljud!

Det är lätt hänt att orden *går dig förbi*, om du inte kan bevara *stillheten* inom dig! —

Det svarar dig till en början så tyst på dina stilla frågor att till och med den minsta vindfläkt blåser bort dess röst. —

Men en dag skall du *höra* dess röst och kunna *urskilja* den från *varje annan* inre röst.

Inte så, som om någon talade *utifrån*, kommer du att uppfatta denna röst!

Den kommer *inte heller* att tala till dig *med ord på ditt eget modersmål* och *inte heller på något annat språk* som talas av människor här på jorden! — —

Och ändå kommer det som rösten har att säga dig att vara *långt mera förståeligt än allt*, som du sedan barndomen hört *genom människomun, på människospråk!* — — —

Nu måste du *följa* denna röst . . .

Allt ditt framåtskridande på vägen förbereds helt och hållet *genom din trohet*.

Så småningom kommer du att förstå, att din vilja nu inte längre tjänar dig bara enligt direktiv från *dina jordiska insikter*, utan att du helt oförmärkt redan kan få den att *ändra riktning* enligt hög *andlig* undervisning — enligt denna ”stämmas” vilja . . .

Djupare och djupare kommer du att dyka ned i din själs hemlighet.

Ju mer du *lär känna*, desto mer kommer du att *ana* i det fördolda. — —

Bevara *tacksamt* och *omsorgsfullt* även *den minsta* upplevelse, som du erfar sjäsligen, ty din *tacksamhet* för *det ringa* kommer snabbt att skänka dig upplevandets *fullhet!* — — —

Du kommer till slut att skåda *ett rike av inre under*, som *inte någon* skildring idag skulle kunna ge dig *en aning om!*

Saker och ting kommer att träda in i ditt liv som idag förefaller dig vara ”*omöjligheter*” — och *idag* sannerligen *med rätta* är det! — —

Som det *största* av alla under kommer det då att synas dig, att allt detta är givet i *din makt* — att du inte måste vänta i ovisshet på uppfyllelsen av din längtan, eftersom den hädanefter med *all säkerhet* uppfylls *genom sin egen kraft* . . .

Har du hittills *troget följt de inre råden*, så öppnar sig ”lotusblomman” i den andliga tempeldammen mer och mer.

Du kommer då mycket snart, eller i alla fall inom en inte alltför avlägsen framtid, att få uppleva den dag då den helt utslagna blomman kommer att *lysa* på vattnet, genomglöddgad av ett ljus, som i sanning inte härrör från den här jordens sol . . .

Se, o sökande, den dag har kommit då *din Gud* uppenbarar sig *i dig själv* såsom *din Gud* — i ditt ”*jag*”! — — —

Han ”*föds*” *i dig* och du *i honom* . . .

Det är *hemligt*, det som andligen äger rum här, även för den i anden *skådande*. — —

Ännu kan du emellertid inte undvara den *inre ledaren*, men nu kommer du att vara förenad med honom på ett *nytt* sätt . . .

Redan när ”lotusblommans” *knopp* har blivit synlig, kan det hända, att det är möjligt för dig att skåda den *andlige ledaren* framför dig i en *magisk bild*, om du bär *anlag* för sådant skådande.

Det är inte han själv!

Det är vissa ”*magiska*” *krafter i din själ* som han genom *sin vilja* formar till en *bild* av sig själv.

Var tacksam om din "rådgivare" på detta sätt kan göra sig synlig för dig — om han undervisar dig via sin bild så att du tror dig höra honom själv!

Men oroa dig inte, om du *aldrig* under ditt jordeliv får se hans bild såsom en yttre gestalt!

Blott i sällsynta fall är det *möjligt* för honom att visa sig i en bild för dig, och han kommer *bara att begagna* sig av denna möjlighet, om det bidrar *till din välgång* och inte *frestar* dig att *missbruka din själs "magiska" krafter* för *andra "bilders"* skull . . .

Det är bättre att du *aldrig* ser ledarens bild framför dig än att *hans* användning av dina själskrafter blir *orsak* till att de blir *villiga* att tjäna även *bedragande* makter! — —

Du kommer att förnimma hans ledning mycket säkrare i *ditt innersta*, och det du inte kan *skåda* i det yttre skall du *begripa* och *tillägna* dig djupt inne i dig själv . . .

Men nu — sedan *din Gud* blivit "*född*" i dig och du i *honom* — skall din andlige rådgivare, i förening med din Guds röst och med dig själv, blott uppenbara sig i din andes *högsta* liv.

Du kommer att tro att han är *fullkomligt identisk* med dig själv så länge han är hos dig . . .

Han kommer *inte* längre att leda dig *genom att undervisa* dig utan genom att *upplåta sig själv åt dig*, och du kommer

själv att av hans inre livs skatter *ta* det som ännu fattas dig.

— —

Över allt detta kommer *den gudomliga glädjens* sol att lysa, och all kamp för ljus och upplysning, som en gång nästan förtärde dig, *innan* du funnit vägen, kommer nu att synas dig som en gång genomlidna "helvetesqual". —

Du ser framför dig en *evighet*, vars djupaste djup låter *ana något ännu djupare*, och vet, att du *förenad med din Gud* evigt skall skrida vidare genom de djupaste av dess under.

Om du ger akt på dig *själv här i denna yttervärld*, i lidande såväl som i jordisk glädje, kommer du liksom förut blott att finna *en jordemänniska* — men din *ande* i din *Gud* kommer att vara *upphöjd* högt över allt jordemänskligt, ty din själ har blivit ett *evighetens "rike"*: — *en himmel i himlarna!* — — —

Detta, o sökande, är "vägens" förlopp — den väg du måste beträda och genomvandra, om du vill nå *din Gud!*

"Vägen" är i *dig själv* — i ditt eget "*jag*"!

Det här är den enda vägen som för dig till ditt *högsta mål*: — till "*uppvaknande*" i *andens värld!*

Har du inte "*vaknat upp*" i den redan *här på jorden*, så kommer du att "*sova vidare*" länge "*på den andra sidan*", efter *avslutat* jordeliv, tills man *kan* väcka dig — ur dröm-

mar, som du själv har skapat och som kan hålla dig *kvar i sin förtrollning genom eoner!* — —

Hör nu vad som tillrådes dig!

Den dag du beslutar dig för att vandra denna "väg" måste du skära dig en stark stav för resan.

Du finner "det rätta virket", om du med din känsla kan upptäcka *ordets kraft*, såsom den uppenbarar sig i varje mänskligt språk! —

Välj ut ord åt dig, som talar *till ditt hjärta* — ord av vilka du "grips", "upplyfts" och "genomträngs"!

Skaffa dig *en liten stund varje dag*, och förlägg den om möjligt *alltid till samma tid* — en stund då du under begrundande av dessa ord kan försöka *före*na dig med deras "ande" utan att störas av yttre plikter.

Behåll ett ord, som "gripit" dig, för lång tid framöver som en övningsuppgift för ditt *tänkande* under din "stilla stund", såsom en flöjtspelare "övar" samma melodi om och om igen, tills han funnit tonernas högsta renhet. — —

Du kan i denna bok finna många ord som passar till en sådan "övning" för ditt tänkande.

Andra ord har jag givit i *andra* sammanhang.

Men du måste inte hålla dig till *mina* ord!

Mänsklighetens "heliga böcker" är fulla av ord som kan "gripa" dig och "lyfta" dig till sig. —

Diktare och visa har sannerligen givit sådana ord i mängd!

Det finns dock en *fara*: att du i sådana ord även finner den falska lära, som oförstånd eller allmän hävd *vanemässigt* lägger in i dem. — —

Därför råder jag dig att till en början hellre välja *ord ur mina skrifter*, om du nu vill anförtro dig åt min undervisning.

Börja med att, som jag redan nämnt, först i *"tänkandet"* försöka utröna de valda ordens djupaste innebörd!

Försök *sedan* att finna ett sätt att tänka på dem som är *"ordlös"*!

Vila inte förrän du i den *"ordlösa"* förnimmelsen helt har tillägnat dig de utvalda ordens djupaste mening!

Inpräglade dem för *din syn, lösgjorda från andra ord*, skrivna i tydlig skrift av din egen hand!

Omfatta med känslan de ord du valt som om de vore *dina egna ord*!

Försök att i dig framkalla det andliga tillståndet hos den som första gången skrev ner dessa ord!

Försök att uppväcka *ditt "inre öra"* i det du försöker "*höra*" ordens *klang* i ditt innersta!

När du kan registrera *säkra resultat* i alla dessa sätt att uppfatta orden, gå då vidare — men — *först då* — även om det skulle dröja *mycket länge*, innan du kommit så långt. —

Jag varnar dig för att alltför snabbt skrida vidare!

Troligen anser du att du skulle kunna uppnå allt detta "*på några få timmar*" . . .

Kanske tror du till och med redan nu, då du tar emot mina anvisningar, att du inte alls behöver någon sådan övning av din uppfattningsförmåga . . .

Många som tidigare har velat beträda vägen blev stillastående redan från *början*, därför att de tänkte så! — —

Här fordras *mer* än vad du i första ögonblicket skulle kunna förmoda!

Det är ofta så att man *med liknande ord* måste uttrycka ting, som i sig är *mycket olikartade*. —

Det är inte det som diktarna kallar "*känsla för språket*" som fordras av dig här, även om en människa som är van att förnimma språkets klang och rytm och har en känsla för ordens värde *redan är halvvägs att förstå* den här framlagda uppgiften . . .

Har du *verkligt* uppnått allt som fordras här, då skall *en ny, betydande utvidgning av din uppfattningsförmåga, en långt mer vaken upplevelse av din tillvaro* förvissa dig om att du är *skyddad mot all slags självbedrägeri*.

Skrid då vidare — du, som eftersträvar *det högsta* av alla mänskliga mål!

Nu måste du *försöka känna* orden ifråga *i dig själv med hela ditt vara!*

Nu måste *dessa ord bli levande* i dig själv! —

Inte bara din *själ* skall nu vara *uppfylld* av ordens ”ande”, utan *din jordekropp* måste nu lära sig att *känna* orden *i varje fiber!* — —

Orden måste *sammansmälta* med dig — med din *själ* och din *kropp* — till *ett* vara! —

Din jordekropp måste bli *till de utvalda ordens kropp*, som om *inget annat* vore levande i den. — —

Din själs krafter, redan starkt *enade i din vilja*, måste nu också *före*na sig med *de ord*, som du valt, och *du* måste förnimma dig själv såsom dessa ords *medvetande!* — — —

Då har du uppnått *något stort* på din väg!

Du kommer nu för första gången att få erfara vad ”*livet*” är, som sätter *dig* liksom *allt* levande i rörelse! — —

Det kommer att förefalla dig som om du är *på en ny jord — i en ny, aldrig anad värld . . .*

Du kommer med din insikt att märka, att allt som människorna på jorden kallar "*vaken tillvaro*" inte är något annat än djup, känslolös *sömn* och virrig *dröm*.

Redan här är det möjligt för dig att klart skåda in i den andliga världen, om krafterna som nedlagts i dig från begynnelsen tillåter det, och om du är en *skådande*, inte en *begreppsmässigt uppfattande* människa. —

Kommer du emellertid enligt din *egenart bara då* till full insikt när du kan "*begripa*" det som du vill uppfatta, då kommer du knappast att uppnå "*skådande*" men väl begripbart *upplevande* . . .

Till en *ny* människa kommer du att ha *förvandlats*, och du skall ha tillkämpat dig *ett medvetande om dig själv*, som *knappast kan jämföras med ditt nuvarande* medvetande!

Liksom ljuset från en liten oljelampa försvinner i ljuset från den strålande solen mitt på ljusa dagen, så kommer det du i dag kallar ditt "*medvetande*" att uppgå och försvinna i ett *nytt* medvetande . . .

Då kommer du att fatta varför den vise talar om "*livet*" såsom människornas "*ljus*" och förstå den härliga innebörden av de mångtydda orden:

”I begynnelsen var *Ordet*, och *Ordet* var hos *Gud* och *Ordet* var *Gud* . . .”

”I *det* var *liv*, och *livet* var människornas *ljus*.”

”Och *ljuset* *lyser* i mörkret, och mörkret *har icke fått makt därmed*”. — — —

Den som skrev ned dessa ord, han visste *mycket väl* vad de betydde, och *även du* kommer att veta det, när du har nått denna punkt på din väg . . .

Men — ”himmelriket tål våld, och blott de som brukar våld sliter det till sig !” —

Utan att du betvingar din otålighet, utan att du uthålligt övar dina krafter, kan du aldrig vänta dig någon framgång.

Men tro inte att en *vild erövringsvilja* eller *krampaktiga ansträngningar* kan föra dig närmare ditt mål!

Inte så är dessa ord menade!

Hela tiden måste en sinnesstämning av *glatt lugn* och *stilla glädje* uppfylla dig, och alla dina bemödanden måste vara inriktade på att med ousäglich varsamhet uppnå det ömtåliga *inre förnimmande*, som jag förut nämnt.

Det kostar mera ”våld” att hålla dig ”i tygeln” på detta sätt än mången *heroisk, klart synlig* gärning skulle kosta dig . . .

Om du nu noga har övervägt allt jag har sagt och hädanefter vill göra det som fordras, då kan jag *garantera* dig, att *även du* en gång skall höra till dem, som får *erfara "himmelrikets" hemlighet.*

Så börja då din branta väg!

Må *outröttlig uthållighet* följa dig ända till slutet!

Hög hjälp kommer alltid att vara dig nära . . .

Blicka inte tillbaka på det liv, fullt av lidande och glädje, skuld och förtjänster, som ligger *bakom dig!*

Vet också, att det inte gör någon skillnad för din uppgift *om du äger all jordisk lärdom* eller om du är *den ringaste bland de okunniga!* — —

Försök inte att *dra dig undan* från andra människor och tro inte att ett *besynnerligt levnadssätt*, främmande för din tids eller ditt lands sätt att leva, skulle kunna *gynna* dig.

Än mindre kan ditt *val av födoämnen* gagna eller skada dig på din väg, *bara de håller din kropp sund och stark.*

Vill du undvika *kött av slaktade djur*, så undvik det, och vill du avstå från *vin*, så avstå det, men inbilla dig inte att du därigenom blir en "renare" eller rentav en "högre stående" människa! — —

Detsamma gäller för *den sinnliga kärleken mellan man och kvinna*. —

Sänk dig inte ner till blott och bart ett djur, och styr dina tyglade drifter hela tiden med stark hand, så att du aldrig behöver underkasta dig dem mot din vilja, men befläcka inte genom smädelser ett mysterium, som du först kan förstå "rent" när du hör till de i anden uppvaknade! — — —

Inte utan att ha utrönt den djupaste grunden förklarade prästerna i de äldsta kulterna avlelsens symbol *helig* — och sannerligen: de dyrkade *något annat* i den än blott och bart en bild av den evigt alstrande naturen . . .

Avhållsamhet anbefalles dig *bara ifall* dina drifters otyglade lystnad skulle kunna bli *orsak till olycka* för dig själv eller andra. — —

Avhållsamhet från alla *laster* är nödvändig, eftersom de genast skulle *hindra* och till slut *förkväva* din höga strävan mot det andliga.

Undvik *allt* som kan *skada* dig själv eller andra!

Undvik också varje kärlekslös *tanke!*

Älska dig själv! — Ty om du *inte* kan *älska dig själv*, visar du sannerligen *inte någon* speciell *godhet* mot din "nästa", när du "älskar" henne — *såsom dig själv*. — —

Gå själv din *egen* väg, men låt också andra vandra *sin* egen väg — även om *deras* mål ligger *långt bakom dig!* —

Du vet inte när en annans stund är kommen, och du har ingen rätt att störa henne i sömnen före denna stund . . .

”Uppväcka” henne skulle du ändå inte kunna, ty ingen undkommer sömnen, innan hennes stund är kommen. —

Men är hennes stund *nära*, då kommer hon *själv* att be dig om undervisning. — — —

Först då *får* du ge henne den!

Först då skall också *de av Urljuset Lysande* med sin kraft stå vid din sida och *verksamt understödja* din hjälp. — —

Du är inte kallad att ur anden leda till anden, och de som är kallade till det kommer *aldrig att tvinga* andra att anförtro sig åt deras ledning! — — —

Gå i *gladlynt lugn din väg till dig själv!*

Din väg till dig själv skall i ditt själsrike föra dig till din *andlige rådgivare*, och *han* skall i dig leda dig till ditt högsta mål . . .

Din väg till dig själv är — din väg till Gud!

Aldrig kan du nå *Gud*, om du inte finner honom *såsom han är — i dig själv!* — — —

Nu vill jag emellertid ge dig ytterligare några ord på vägen så att du kan urskilja det andliga rikets verksamhet här på

jorden och dessutom många andra förborgade ting, om du med god vilja *vill lära dig att urskilja det andliga.*

Jag vill hänga några kransar på väggarna i ditt hus.

Kransar av de blommor jag funnit på mina högsta vägar och vid målet för min sista väg, i min blommande trädgård.

Plocka inte sönder kransarna och låt varje blomma vara på det ställe *där* jag flätat in den! —

Annars kan du inte helt fatta *den enda stora verklighet*, som alla ord i den här boken vill upplysa dig om . . .

Annars kan du inte *tyda den hemlighet* som här med stilla ord avslöjas för dig: — hemligheten med *det gudomliga livet* i jordemänniskan — det höga mysteriet med *den levande Guden!* — — —